

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7923/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Владимир Илић, адвокат из ..., против тужене Општине Велико Градиште, чији је законски заступник Општинско правобранилаштво из Великог Градишта, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 115/22 (2019) од 26.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 115/22 (2019) од 26.01.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 115/22 (2019) од 26.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П 434/19 од 28.10.2021. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног бола тужили исплати износ од 200.000,00 динара, по основу претрпљеног страха износ од 135.000,00 динара и на име накнаде материјалне штете износ од 5.163,00 динара, са законском затезном каматом од 28.10.2021. године, као дана пресуђења до исплате. Другим ставом изреке обавезана је тужена да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 151.706,00 динара са законском затезном каматом од пријема пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Гж 115/22 (2019) од 26.01.2022. године, првим ставом изреке, делимично је потврђена пресуда Основног суда у Великом Градишту П 434/19 од 28.10.2021. године у првом ставу изреке којим је обавезана тужена да тужили на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног бола исплати износ од 200.000,00 динара, због претрпљеног страха износ од 135.000,00 динара и на име накнаде материјалне штете износ од 5.163,00 динара као и у другом ставу изреке. Другим ставом изреке иста пресуда преиначена је у преосталом делу првог става изреке тако што је обавезана тужена да наведени износ тужили исплати у року од 15 дана од правоснажности пресуде са законском затезном каматом од 28.10.2021. године до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се сходно члану 404. став 1. ЗПП о истој одлучи као о изузетно дозвољеној.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге дате за усвајање тужбеног захтева. О захтеву тужиље за накнаду нематеријалне и материјалне штете због одговорности тужене сходно члану 154. и члану 200. ЗОО у вези са чланом 20. став 1. тачка 3. Закона о локалној самоуправи одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој парници, сагласно чему нема места одлучивању о ревизији као посебној, из ког разлога је применом члана 404. став 1. ЗПП донета одлука садржана у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој парници поднета је дана 02.09.2019. године и њоме је тражено обавезивање тужене на исплату накнаде нематеријалне и материјалне штете у укупном износу од 340.163,00 динара.

Имајући у виду да се у овом случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, поступак је вођен по правилима за спор мале вредности у коме ревизија није дозвољена, сагласно чему је применом члана 479. став 6. у вези са чланом 413. ЗПП иста одбачена као недозвољена другим ставом изреке.

Председник већа-судија
Марина Милановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић